

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Ing. B. V.**, bytem L. n. 108/2, Praha 1, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve Svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby na řízení zúčastněné: Z. B., bytem M. 14, K. H., zast. JUDr. Martinem Aschenbrennerem, LL.M., Ph.D. advokátem se sídlem v Praze 1, Jáchymova 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2015, č. j. MHMP 2028013/2015, sp. zn. : S-MHMP 872918/2012/SUP, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6.4.2016 sp. zn. S-MHMP 872918/2012/SUP, č.j. MHMP 595503/2016,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 12. 2015, č. j. MHMP 2028013/2015, sp. zn. : S-MHMP 872918/2012/SUP ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6.4.2016 sp. zn. S-MHMP 872918/2012/SUP, č.j. MHMP 595503/2016, se **z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právního zástupce Mgr. Pavla Černohouse, advokáta.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavebního řádu (dále jen „žalovaný“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 23. 4. 2012, sp. zn. S UMCP1/019299/2011/VÝS-Kr-4/108, o umístění stavby „přístavba domu čp. 108 na

pozemku parc. č. 193 v k. ú. Hradčany“ (dům U Drahomířina sloupu) a o změně ve způsobu užívání stavby, o změně jejího vlivu na využití území (zřízení polyfunkčního objektu

doplněním bytové funkce o funkci kulturně-vzdělávací a veřejného stravování) a o umístění přípojky vody, přípojky kanalizace a vedení slaboproudého kabelu.

Žalobce nejprve v žalobě uvedl, že užívá z titulu věcného břemene byt v domě č. p. 108 v k. ú. Hradčany, jehož přestavba je předmětem řízení. Z tohoto důvodu je účastníkem územního řízení, neboť některé plánované stavební zásahy přímo zasahují do jeho majetkového práva, jelikož byt, ke kterému má věcné právo, může být přímo ohrožen prováděním stavby. Žalobce blíže uvedl, že stavební úřad k žádosti stavebníka Z. B. rozhodl mj. o umístění stavby „přístavba domu čp. 108 na pozemku parc. č. 193 v k. ú. Hradčany“ spočívající v zastřešení a podkopání nádvoří, odtěžení skály pod jižním křídlem, zřízení vjezdu do garáží z ulice Újezd. K tomu dodává, že umístění stavby a změny způsobu jejího užívání zásadně zasáhnou do památkové hodnoty domu, který se nachází v Pražské památkové rezervaci na Hradčanech.

Proti rozhodnutí o umístění podal žalobce odvolání, v rámci něhož požádal o přezkum závazného stanoviska orgánu státní památkové péče (MHMP, odboru památkové péče ze dne 31. 1. 2011) a závazného stanoviska orgánu ochrany ovzduší (MHMP OOP ze dne 6. 10. 2010). Ministerstvo životního prostředí závazné stanovisko MHMP OOP potvrdilo svým sdělením dne 15. 10. 2012.

Dále žalobce uvedl, že Národní památkový ústav (dále též „NPÚ“) vydal dne 10. 1. 2013 vyjádření a následně dne 30. 6. 2014 aktualizované vyjádření, v němž NPÚ výslovně souhlasí s jeho námitkami. V aktualizovaném vyjádření konkrétně popisuje, jak stavebník prováděním „záchranných prací“ fakticky ničí památkové hodnoty. Ministerstvo kultury přesto potvrdilo závazné stanovisko MHMP OPP svým závazným stanoviskem ze dne 19. 1. 2015. Žalobce proto podal vyjádření v odvolacím řízení k potvrzení závazného stanoviska památkové péče a podnět k přezkoumání závazného stanoviska odboru památkové péče Ministerstva kultury. Ministr kultury vydal vyrozumění o odložení podnětu k provedení přezkumného řízení. Žalovaný poté dne 2. 12. 2015 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručováno veřejnou vyhláškou, ačkoli měl právního zástupce.

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a tvrdí, že takřka všechny odvolací námitky uplatněné v podání ze dne 22. 5. 2012 byly zamítnuty s tím, že se netýkají řízení o umístění. Přitom *umístění*, které bylo předmětem řízení, *vymezil tak, že obsahuje umístění přístavby* – spočívající ve vybudování atria zakrytím dvora a vyhloubením podzemního podlaží s prostory pro technologické a skladové zázemí domu *a umístění změny způsobu užívání stavby* – spočívající ve zřízení polyfunkčního objektu doplněním bytové funkce o funkci kulturně-vzdělávací a veřejného stravování. Žalobce připomíná, že umístění jiného funkčního využití objektu (z obytného na polyfunkční) je podmíněno jiným vybavením vnitřních prostor včetně technologií a jiným stavebním uspořádáním. V rámci územního řízení proto byla posuzována dokumentace, která obsahuje „potřebné“ přestavby, kterými je v rámci územního řízení prokazováno, že objekt bude způsobilý pro plnění nové funkce. V budově má nově být umístěn „bezpečnostní archiv“, což je podle žalobce pouze krycí název pro podzemní garáže pro 4 automobily, jak plyne z některých verzí dokumentace. V důsledku umístění nové funkce (kulturně společenské centrum, stravovací zařízení) jsou umísťovány i změny stavby vyžadované právě touto novou funkcí – např. vestavění výtahů, zmiňovaný

bezpečnostní archiv a přístup k němu, vzduchotechnika aj. Tyto změny přitom vyvolávají rozsáhlé demolice památkově chráněného paláce.

Své námitky vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu tvrdí žalobce, že jeho námitky nebyly řádně vypořádány, a to zejména námitky, které se týkají ochrany práv vyplývajících z věcného břemene žalobce, a to námitky proti stavebním zásahům ohrožujícím samotnou existenci bytu žalobce. Zamítnuta byla i námitka statického ohrožení s odůvodněním, že se jedná o otázku náležející do stavebního řízení, ačkoliv podle žalobce umístěním nových funkcí dochází k zásahům do nosných konstrukcí.

Ve druhém žalobním bodu nesouhlasí žalobce s tím, jak se žalovaný vypořádal s námitkami týkajícími se nevhodnosti a nezákonnosti záměru z hlediska zájmů památkové péče i urbanismu.

Žalobce žádá o přezkoumání závazného stanoviska odboru památkové péče MHMP ze dne 31. 1. 2011, č. j. S-MHMP 705079/2010, a potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstva kultury ze dne 19. 1. 2015, č. j. MK 3502/2015 OPP s poukazem na rozpor stanovisek se zájmy památkové péče. Podkladem pro závazná stanoviska byla odborná vyjádření Národního památkového ústavu, která jsou jednoznačně negativní. Žalobce vytýká nezákonnost závazného stanoviska Ministerstva kultury v tom, že stanovisko se zabývá jen malou částí záměru, ale nevěnuje se devastačním zásahům do samotné hmoty budovy a jejího podloží; nadto je vnitřně rozporné. Odůvodnění svědčí o tom, že NPÚ ve svých odborných vyjádřeních byl v naprosté většině vydaných vyjádření jednoznačně proti zásahům, avšak Ministerstvo kultury proti tomuto postoji nesdělilo žádnou relevantní argumentaci, která by odborné důvody NPÚ zpochybnila či přesvědčivě vyvrátila. Obě závazná stanoviska jsou tak v naprostém protikladu s odborným podkladem, tedy stanovisky NPÚ. Ministerstvo kultury přitom dezinterpretuje odborný podklad, když uvádí, že je souhlasný, přestože je nesouhlasný. Toto odchýlení není řádně odůvodněno, což podle žalobce činí obě závazná stanoviska nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů. Žalobce zdůrazňuje, že zásahy do kulturní památky jsou odůvodňovány jen „potřebností“ kvůli „veřejné společenské funkci objektu“, avšak tato funkce není nijak zajištěna a ani není vyloučeno, že nebude splněna.

Ve třetím žalobním bodu nesouhlasí žalobce s žalovaným, který zamítl jeho námitky týkající se porušení předpisů k ochraně ovzduší, přičemž upozorňuje na nadlimitní zatížení lokality znečištěním částicemi PM₁₀ a PM_{2,5}.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto námitky zamítl s odkazem na sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 10. 2012. Z tohoto sdělení však plyne, že předložená studie (P., červenec 2010) se nevěnuje částicím PM_{2,5}, tedy chybí podklad pro vydání závazného stanoviska. Orgán ochrany ovzduší se ani nezabývá zhoršením ovzduší způsobeným umístěním podzemních garáží. Došlo tak k rozhodování bez dostatečného zjištění stavu věci. Žalobce trvá na tom, že jím byl zkrácen ve svém právu na příznivé životní prostředí.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s územním plánem, na což upozorňoval již ve svém odvolání.

Změna funkce budovy (snížení podílu bydlení) je umožněna v daném případě provedením úprav směrné části územního plánu č. U 0982/2011. Pokud se touto úpravou nemění závazná část územního plánu, pak tato úprava nemá žádný efekt a je nutné zachovat vyšší podíl bydlení. V takovém případě je umístění jiné funkce v rozporu s územním plánem, a rozhodnutí správních orgánů jsou proto nezákonná.

Žalobce namítá, že pokud by se touto změnou měnila závazná část územního plánu a došlo by ke snížení podílu bydlení v dané lokalitě, pak by jednak tato změna musela proběhnout řádným procesem přijímání změny územního plánu a jednak by musela být publikována jako opatření obecné povahy. K takové publikaci však nedošlo, a proto je uvedená změna formálně nazvaná jako úprava právně neúčinná. I tato skutečnost činí rozhodnutí správních orgánů nezákonnými.

Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že jako nedůvodné s odkazem, že se netýkají územního rozhodnutí, zamítl námitky, které směřovaly k možnému statickému narušení objektu, týkaly se oken, komínů a světlíků, bouracích prací, současného stavu objektu, odtěžování skály pod stavbou apod. Žalovaný trvá na tom, že žádný z uvedených problémů není předmětem územního řízení. Podle § 90 stavebního zákona je zřejmé, z jakých hledisek je posuzován záměr žadatele, což bylo v daném případě provedeno.

Žalovaný dále nesouhlasí s argumentem, že předmětem územního rozhodnutí jsou všechny stavební konstrukce a technologie uvnitř objektu. Pokud by tomu tak bylo, následující stavební řízení by pozbylo smyslu.

Žalovanému také není známo, z čeho žalobce dovozuje, že prostory označené jako bezpečnostní archiv budou podzemní garáže. Pokud technologie, jejichž potřebu tento prostor vyvolá, budou vyžadovat odstranění některých konstrukcí, bude tato otázka řešena ve stavebním řízení. Vzhledem k tomu, že dotčená stavba je nemovitou kulturní památkou, musí žadatel o stavební povolení předložit závazné stanovisku dotčeného orgánu památkové péče, který všechny zásahy do stávajících konstrukcí posoudí.

Ohledně věcného břemene k užívání části stavby, žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Pokud jde o námitky proti závazným stanoviskům a sdělením orgánů památkové péče, žalovaný odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 59 A 36/2014, z něhož plyne, že není na žalobci, aby se v žalobě domáhal ochrany veřejných zájmů na ochraně kulturní památky, resp. dovolával se zkrácení svých práv, k jejichž ochraně byl přizván jako účastník řízení, prostřednictvím poukazu na nedostatečnou ochranu této kulturní památky.

K námitkám, které se týkají závazných stanovisek orgánů ochrany ovzduší, žalovaný uvádí, že všichni účastníci řízení byli seznámeni se skutečností, že do spisu bylo založeno sdělení Ministerstva životního prostředí, č. j. 1737/500/12 71794/ENV/12 ze dne 15. 10. 2012. Žalovaný oznámil, kde a v jaké lhůtě mohou účastníci do spisu nahlížet, a poučil je, že

se k podkladům mohou vyjádřit. Žalobce se k nahlížení do spisu nedostavil. Opakovaně žalovaný seznamoval s podklady pro rozhodnutí ještě opatřením č. j. MHMP 1702731/2015 ze dne 29. 9. 2015, ale žalobce svého práva nahlížet do spisu opět nevyužil.

Ve věci souladu stavby s platným územním plánem žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez nařízení ústního jednání, ač na jeho nařízení žalobce trval. Postupoval totiž podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s., poněvadž napadené rozhodnutí shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a jednak shledal podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

V prvním žalobním bodu namítá žalobce, že jeho námitky nebyly řádně vypořádány, když takřka všechny odvolací námitky byly zamítnuty s tím, že se netýkají umístění. Přitom se jedná především o ty námitky, které se týkají ochrany práv vyplývajících z věcného břemene žalobce, tedy námitky proti stavebním zásahům ohrožujícím samotnou existenci bytu žalobce. Zamítnuta byla i námitka statického ohrožení domu.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce je ve smyslu ust. § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona účastníkem předmětného územního řízení z titulu věcného břemene užívání bytu podle zákona č. 72/1994 Sb., zřízeného 23.10.2006 (list vlastnictví č. 509, k.ú. Hradčany). Taková osoba má právo uplatňovat námitky v územním řízení. Obsahové požadavky námitek a jejich možný rozsah stanoví § 89 odst. 3 a 4 stavebního zákona. Účastník řízení musí v námitce tvrdit skutečnosti, které zakládají jeho postavení účastníka řízení. To znamená, že je povinen uvést, jak může být jeho právo územním rozhodnutím přímo dotčeno. Tím je zároveň určen rozsah, ve kterém může námitkami napadnout projednávaný záměr. K námitkám, které stanovený obsah nemají, a k těm, které překračují daný rozsah, stavební úřad nepřihlédne. Žadatel a účastník, který podal proti záměru námitku, by se primárně měli pokusit vyřešit rozpor dohodou. Pokud k dohodě nedojde, stává se odpovědností stavebního úřadu tyto námitky řádně vypořádat a provést potřebné dokazování. V rozsahu své působnosti má tyto námitky posuzovat na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem.

Stavební úřad má povinnost v územním řízení zjistit, zda je záměr žadatele v souladu s výsledkem řešení námitek a obecně s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení [§ 90 písm. e) stavebního zákona]. V tomto ohledu se v územním řízení plně projevuje zásada materiální pravdy. Stavební úřad je povinen zjistit všechny okolnosti potřebné k

vypořádání námitek a k ochraně práv účastníků řízení. Lze uzavřít, že v souladu se zásadou materiální pravdy je stavební úřad odpovědný za zjištění skutkového stavu v rozsahu dostatečném pro vydání územního rozhodnutí, přičemž zkoumá rovněž soulad posuzovaného záměru s ochranou práv účastníků řízení.

Z obsahu napadených rozhodnutí vyplývá, že stavební úřad v rozhodnutí ze dne 23.4.2012 stanovil pro umístění a projektovou přípravu stavby v podmínce 6 c) zásady organizace výstavby tak, aby bylo zajištěno, že projektová dokumentace stavby ke stavebnímu povolení bude, mimo jiné, obsahovat podrobný hydrogeologický průzkum s hodnocením ovlivnění stavby z hlediska hydrogeologických změn v podloží při navrhovaném způsobu založení změny stavby, včetně zajištění stavební jámy, a dále v podmínce 6 e) stavební úřad stanovil zásady organizace výstavby tak, aby bylo mimo jiné, zajištěno, že po dobu realizace stavby bude zajištěno užívání bytu s právem věcného břemene dle LV 509 (týkající se žalobce pozn. soudu).

Lze konstatovat, že s námitkami proti stavebním zásahům, které dle žalobce ohrožují existenci jeho bytu, se stavební úřad zabýval na str. 17 a násl. rozhodnutí, kde mj. uvedl *k námitce neřešení obývání bytu během stavby*, že námitce bylo vyhověno stanovením podmínky č. 6e pro dokumentaci ke stavebnímu řízení, *k námitce statického ohrožení objektu bouracími pracemi ve sklepě, schodiště apod.*, že tato námitka se vztahuje k bouracím pracím, které nejsou předmětem tohoto řízení a návrh statického řešení stavby, který je součástí dokumentace k územnímu řízení bude nadále upřesněn v souladu s prováděcí vyhláškou č. 499/2006 Sb., *k námitce, že výkresová dokumentace obsahuje mnoho nepřesností v zakreslení oken, komínů apod.*, že v dokumentaci k územnímu řízení je stávající stav doložen a e podkladem pro umístění přístavby v územním řízení. Bytová jednotka s právem věcného břemene je ve výkresové dokumentaci označena jako „nezaměřený byt – bude ponechán beze změn“, *k námitce týkající se demolice stavebních prvků z 20.-30. let 20. století (pavlače na dvoře), demolice hlavního schodiště, odtěžení skalního masivu a zřízení vjezdu z úvozu, zmnožování střešních vikýřů či otvorů a prosklení*, že bourací práce ani stavební úpravy nejsou předmětem územního řízení (např. vybourání otvorů v obvodové zdi, provedení střešních vikýřů a otvorů, vybourání schodiště) a *k námitce podsklepení jižního křídla a prokopání skály ve svahu do Úvozu, které by narušilo historické konstrukce, vzhled fasády do Úvozu a mohlo by vážně ohrozit statiku samotného domu*, že tyto stavební úpravy nejsou předmětem územního řízení a návrh statického řešení přístavby je součástí dokumentace předložené k územnímu řízení.

Žalovaný pak v odvolacím rozhodnutí potvrdil nevyhovění námitek (vyjma námítky neřešení obývání bytu během stavby, v níž stavební úřad námitce vyhověl stanovením podmínky č. 6e), k nimž dále na str. 3 a násl. rozhodnutí uvedl:

- *k námitce, že přestavba omezuje občanská práva žalobce, včetně práva užívání bytu jako věcného břemena po celou dobu rekonstrukce...*, že se jedná o obecnou námitku, z níž nevyplývá, jakým způsobem jsou dotčena práva účastníka řízení; bytová jednotka s právem věcného břemene je v dokumentaci pro územní řízení označena jako „nezaměřený byt – bude ponechán beze změn“,

- *k námitce, že stavební úřad se odmítl zabývat zavádějící dokumentací, zvláště střešní částí objektu č.p. 108 (okna, komín, světlíky apod.), kde absence uvedených prvků vyvolává obavu z jejich likvidace...*, že odkazování na posouzení uvedené problematiky ve stavebním řízení je protiprávní a alibistické, že námitka se nevztahuje k předmětu územního řízení,

- *k námitce statického ohrožení s tím, že stavebním úřadem byla odmítnuta s poukazem na stavební řízení, ačkoliv bourací práce již protiprávně probíhají*, že podrobný

inženýrskobiologický a hydrogeologický průzkum poskytuje podklady pro vypracování projektové dokumentace k žádosti o stavební povolení, tj. poskytuje posouzení a zhodnocení geologických, hydrogeologických a základových poměrů v zájmové lokalitě. Je základním podkladem především pro statiky, kteří podle ověřeného geologického profilu rozhodují o způsobu zatížení a navrhují základové konstrukce. Podle přílohy č. 4 k vyhlášce č. 503/2006., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, není statická část povinnou součástí dokumentace k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby a předložený návrh ji neobsahuje. Součástí spisu je Posouzení projektu rekonstrukce objektu na Loretánském náměstí 108/2 v Praze 1, které vyprojektoval v dubnu 2012 Kloknerův ústav ČVÚT. Cílem expertního posudku bylo posouzení úplnosti a správnosti projektu změny stavby této technické a historicky vysoce unikátní budovy, zejména podle následujících okruhů: zhodnocení statického řešení obecně z hlediska návrhu, postupu prací možných dopadů do stávajících a sousedních konstrukcí, zhodnocení prohloubení objektu v části dvora a jižního křídla z hlediska ovlivnění hydrogeologie podloží a dopadů do sousedních objektů, zhodnocení vibrací a provádění u speciálního zakládání, zhodnocení návrhu sanací vlhkostí a případně i vzhledem k dopadům do sousedních objektů, zhodnocení návrhu vzhledem k akustice směrem do sousedních objektů. Podkladem pro vypracování posudku byly mj. statické výpočty a výkresová dokumentace zásahů do jednotlivých nosných konstrukcí. Podle závěru posudku na základě provedeného studia předložené dokumentace se zaměřením na výše uvedené hodnocené okruhy lze konstatovat, že projektová dokumentace pro rekonstrukci postihuje všechny výše uvedené okruhy, a že za daného stavu informací vytváří podklad pro bezpečné a spolehlivé provedení rekonstrukce; bourací práce nejsou předmětem územního řízení,

- *k námítce nesouhlasu s prolomením fasády do Úvozu a s odtěžováním skály pod jižním křídlem...nesouhlasu s odtěžením podloží nádvoří, s novými vikýři, otvory a prosklení ze stran Úvozu.... nesouhlasu s demolicí schodiště pod záminkou instalace výtahu...nesouhlasu se zřízením podzemního podlaží pod nádvořím, s překrytím dvora lehkým zastřešením nešetrně kotveným v arkádových stěnách dvora, s průrazy klenbami a odstraňování architektonických a řemeslných detailů, že námítka prolomení fasády do úvozu, odtěžování skály, námítka nových vikýřů a otvorů, demolice schodiště, počtu výtahových šachet a stavebních úprav budovy se neváže k územnímu řízení. Tzv. bezpečnostní archiv pod jeho východním nárožím není předmětem územního řízení. Dle § 81 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o změně stavby a o změně vlivu stavby na využití území stanoví mj. podmínky pro požadovanou změnu stavby a její nové využití dle odst. 2 rozhodnutí o změně stavby vyžadují nástavby, přístavby a změny ve způsobu užívání stavby, které podstatně mění nároky stavby na okolí. Namítané odtěžování skály bude vyvoláno realizací podzemních podlaží pod jihovýchodním nárožím stávající budovy. Podzemními podlažími realizovanými pod částí stávajícího půdorysu budovy se stavba nezvyšuje, ani půdorys nerozšiřuje, jedná se dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona o stavební úpravu, kterou se stavba prohlubuje, přičemž si zachovává její vnější půdorysné i výškové ohraničení. Dle § 81 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nevyžadují stavební úpravy územní rozhodnutí, námítka proto nesměruje proti územnímu rozhodnutí. Uváděné využití prostor pro parkování je spekulace, která neodpovídá předložené dokumentaci.*

Lze shrnout, že žalovaný za námítky nevztahující se k předmětu řízení shledal námítky týkající se střešní části objektu č.p. 108 (okna, komíny, světlíky apod.), rovněž nedostatky týkající se dokumentace např. polohování oken, komínů apod. Soud se s uvedeným shoduje, neboť tyto námítky se zcela mýlí s předmětem řízení, kterým je umístění stavby „přístavba domu čp. 108 na pozemku parc. č. 193 v k. ú. Hradčany“. Odůvodnění těchto námitek považuje soud sice za stručné, leč za dostatečné, obsahuje totiž důvody, proč jsou námítky

žalobce nedůvodné, resp. proč se jejich obsahem nebude zabývat. Je tomu tak proto, že uvedené námitky budou předmětem posouzení až v následném stavebním řízení, kde stavební úřad posuzuje tři zásadní okruhy otázek: 1) soulad stavby s územním rozhodnutím, 2) soulad stavby s požadavky zvláštních zákonů (z valné části prostřednictvím dotčených správních orgánů) a 3) soulad stavby s požadavky prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu (zejména obecné technické požadavky na výstavbu). Pokud žalobce uplatní námitky podřaditelné pod soulad stavby s požadavky zvláštních zákonů a s požadavky prováděcích předpisů ke stavebnímu zákonu soudní ochrana je realizována prostřednictvím žaloby proti odvolacímu rozhodnutí ve stavebním řízení. Jinými slovy, uvedené námitky se vymykají předmětu řízení, tj. „umístění stavby“ a žalobce jimi míří do jiného rozhodnutí.

Pokud žalobce nemohl v územním řízení výše uvedené námitky uplatňovat, nemohl být s takovými žalobními námitkami úspěšný ani v soudním řízení správním. Stejně tak nemohl být úspěšný ani s námitkami souvisejícími, tj. že se správní orgány s těmito jejími námitkami nevypořádaly dostatečně, popř. že v souvislosti s těmito námitkami nedostatečně zjistily skutkový stav věci.

Soud shledává vhodným poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46, v němž tento soud mj. uvedl: „*námitky k některým aspektům stavby se mohou překrývat s předmětem řízení o umístění či povolení stavby i s posouzením dopadů jejího užívání. Ovšem oddělování námitek vznesených v jednotlivých fázích umísťování a povolování stavby je opodstatněné. Ustanovení 119 odst. 2 stavebního zákona je určitou obdobou ustanovení § 90 a § 111 tohoto zákona v případě územního a stavebního řízení, posuzované základní okruhy vlivů stavby jsou nicméně hodnoceny ve vztahu k uvádění stavby do užívání, tedy v rámci aktivních povolovacích režimů-oznámení záměru o užívání stavby a kolaudačního souhlasu.*“

Pokud jde o námitku, že přestavba omezuje občanská práva žalobce, včetně práva užívání bytu jako věcného břemena po celou dobu rekonstrukce (stavební úřad námitce vyhověl stanovením podmínky č. 6e pro dokumentaci ke stavebnímu řízení) či námitku, která se týká statického ohrožení stavby, shledal soud zamítnutí obou těchto námitek odůvodněným v dostatečné míře s tím, že pro stručnost na odůvodnění těchto námitek v obou rozhodnutích odkazuje. Soud ověřil, že součástí správního spisu je Posouzení projektu rekonstrukce objektu na Loretánském náměstí 108/2 v Praze 1, které vyprojektoval v dubnu 2012 Kloknerův ústav ČVÚT, na něž napadené rozhodnutí odkazuje, současně jsou v něm uvedeny okruhy otázek, které byly podrobeny znaleckému zkoumání, jak uvádí žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí (viz výše). I když žalobce tvrdí, že stavební zásahy ohrozí samotnou existenci jeho bytu, ničím svá tvrzení nedokládá.

Námitky týkající se prolomení fasády do Úvozu, odtěžování podloží nádvoří s novými vikýři, otvory a prosklení ze strany Úvozu, demolice schodiště, stanovení počtu výtahových šachet či stavební úpravy budovy shledal žalovaný rovněž námitkami, které se nevážejí k územnímu řízení. Ve své úvaze poukázal na § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona s tím, že podzemními podlažími realizovanými pod částí stávajícího půdorysu budovy se stavba nezvyšuje, ani půdorysně nerozšiřuje, a proto se jedná toliko o stavební úpravy ve smyslu tohoto ustanovení stavebního zákona, přičemž stavební úpravy dle § 81 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nevyžadují územní rozhodnutí. Z uvedeného dovodil, že námitka nesměruje proti územnímu rozhodnutí.

K těmto námitkám soud předně konstatuje, že stavební úřad ve výrokové části rozhodl o umístění přístavby k domu č.p. na pozemku parc. č. 193 v k. ú. Hradčany (dům U

Drahomířina sloupu) a o změně ve způsobu užívání stavby, o změně jejího vlivu na využití území (zřízení polyfunkčního objektu doplněním bytové funkce o funkci kulturně-vzdělávací a veřejného stravování) a o umístění přípojky vody, přípojky kanalizace a vedení slaboproudého kabelu. Jak vyplývá z odůvodnění, dvoupodlažní přístavba k domu č.p. na pozemku parc. č. 193 v k. ú. Hradčany, zahrnuje *podzemní část přístavby spočívající v podzemním podlaží, funkčně propojeným se stávající budovou, ve kterém budou vytvořeny prostory pro technologické a skladové zázemí domu a nadzemní část přístavby spočívající v zastřešení dvora ve výškové úrovni 2. nadzemního podlaží celoprosklenou ocelovou konstrukcí.*

Lze tedy konstatovat, že v předmětném rozhodnutí v daném územním řízení se stalo umístění přístavby k domu č.p. na pozemku parc. č. 193 v k. ú. Hradčany, včetně jeho podzemní části. V rozporu s tímto výrokem žalovaný v odůvodnění se odmítá vypořádat se s námitkami, které žalobce spojuje právě s jejím umístěním. Činí tak v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, dle něhož v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Pokud stavební úřad rozhodl v předmětném řízení o umístění přístavby domu č.p. na pozemku parc. č. 193 v k. ú. Hradčany, včetně podzemní části přístavby, nemohl odmítnout současně námitky směřující proti této části rozhodnutí s odůvodněním, že tyto námitky nesměřují proti územnímu rozhodnutí. Takovéto odůvodnění námitek nemůže obstát.

S ohledem na výše uvedené soud shledal námitky žalobce vyjádřené v prvním žalobním bodu částečně důvodnými.

Ve vztahu k námitkám obsaženým *ve druhém žalobním bodu*, v nichž žalobce namítá, že žalovaný se nevypořádal s námitkami týkajícími se nevhodnosti a nezákonnosti záměru z hlediska zájmů památkové péče i urbanismu a žádá o přezkoumání závazného stanoviska odboru památkové péče MHMP ze dne 31. 1. 2011, č. j. S-MHMP 705079/2010, a potvrzujícího závazného stanoviska Ministerstva kultury ze dne 19. 1. 2015, č. j. MK 3502/2015 OPP s poukazem, že zásahy do kulturní památky jsou odůvodňovány jen „potřebností“ kvůli „veřejné společenské funkci objektu“, avšak tato funkce není nijak zajištěna a ani není vyloučeno, že nebude splněna, soud uvádí následující:

Stavební úřad uvedl v rozhodnutí k námitce, že *dokumentace neodpovídá Závaznému stanovisku odboru památkové péče MHMP ze dne 31.1.2011*, že posuzovaná projektová dokumentace k územnímu řízení je v souladu s požadavky uvedenými v závazném stanovisku orgánu památkové péče, a že žadatel zúžil předmět žádosti tak, že nařízení pro VZT nebudou umístěny ve střešní nástavbě, nýbrž v podkroví objektu a z tohoto důvodu nedojde k ovlivnění užívání bytu s právem věcného břemene, dále *k námitce, že dotčený orgán státní památkové péče nehájí důsledně veřejný zájem a vydal závazné stanovisko ze dne 31.3.2011, kde stanovil řadu podmínek, avšak i nejbarbarštější zásahy odsouhlasil*, uvedl stavební úřad, že část námitky se vztahuje k jiným stavbám než ke stavbě, která je předmětem tohoto řízení a částečně jde o obecnou námitku, z níž není zřejmé, o jakou konkrétní nezákonnost se jedná, neboť stavební úřad postupuje v souladu s příslušnými správními předpisy a stavebnímu úřadu ze zákona nepřísluší posuzovat nebo měnit závazná stanoviska dotčených orgánů, která chrání veřejný zájem z hlediska zvláštních právních předpisů, k námitce, že *stavba je využita jako rezidence vlastníka a nájemních prostor pro knihovnu V. Havla, což je soukromým záměrem bez aspektu veřejného zájmu*, uvedl stavební úřad, že územní řízení je řízením

návrhovým, v němž je ze zákona stavební úřad oprávněn posoudit pouze soulad žádosti s platnou právní legislativou a nepřísluší mu zasahovat do jejího předmětu, včetně návrhů na jiný způsob užívání, než je v ní uveden, dále *k námitce, že zastřešení dvora v úrovni druhého patra, které by z malebného volného nádvoří učinilo utilitární součást provozu budovy a které je v přímém rozporu s metodickým pokynem Národního památkového ústavu, dle něhož jsou „dvory, dvorky a nádvoří podstatným prvkem skladby historických staveb, přičemž „kulturních hodnotách charakteristické součásti sklady historické architektury nezávisí na velikosti dvora ani na náročnosti výtvarného ztvárnění dvorních fasád“*, uvedl stavební úřad, že Národní památkový ústav je pouze odbornou organizací Státní památkové péče, která vydává pro dotčený orgán Státní památkové péče – OPP MHMP vyjádření v souladu s příslušným právním předpisem o státní památkové péči. MHMP OPP vydal pro stavbu kladné závazné stanovisko a současně stanovil požadavky na zajištění ochrany jednotlivých konstrukcí a případných archeologických nálezů. Nadzemní část přístavby je řešena v návaznosti na stávající konstrukce způsobem, který nebude nevratný, bez znehodnocení hodnotných konstrukcí a při využití tradičních materiálů a technologických postupů.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce uvedl, že závazné stanovisko orgánu památkové péče MHMP ze dne 31. 1. 2011 je v rozporu s veřejným zájmem ve smyslu § 2 odst. 1 a 4 správního řádu. Žalobce v odvolání zastává názor, že plánované zásahy v rámci umístění stavby jsou komplexním, razantním, naddimenzovaným a mimořádně nešetrným zásahem do památky. Dále konkrétně uvádí, v čem spatřuje zásah do kulturní památky, a jako příklad odkazuje na nešetrné kotvení zastřešení nádvoří, které je podle něj v rozporu s čl. 4 a 13 OTHP. Žalobce v odvolání požaduje závazné stanovisko OPP MHMP přezkoumat.

Žalovaný v odvolacím rozhodnutí na str. 5 a 6 rozhodnutí uvedl *k námitkám týkajícím se ochrany stran státní památkové péče*, že bylo doloženo závazné stanovisko odboru památkové péče MHMP č.j. S-MHMP 705079/2010 ze dne 31.1.2011 a závazné stanovisko OPP MHMP č.j. S-MHMP 337574/2011 ze dne 22.7.2011. Ministerstvo kultury závazné stanovisko odboru památkové péče MHMP č.j. S-MHMP 705079/2010 ze dne 31.1.2011 potvrdilo závazným stanoviskem č.j. MK3502/2015OPP, sp.zn. MK-S 11 491/2012 OPP. Podnět na přezkoumání závazného stanoviska Ministerstva kultury, který byl podán odvolatelem k ministrovi kultury, byl sdělením ze dne 20.7.2015, č.j. MK42446/2015 OLP, odložen, neboť nebyly dány důvody pro zahájení přezkumného řízení. Ministr konstatoval, že není vázán písemnými vyjádřeními Národního památkového ústavu a že závěry tohoto ústavu nejsou přesvědčivě odůvodněny. Dále zjistil, že „zastřešení dvora a vznik atria je významné pro plánovanou veřejnou společenskou funkci objektu, tj. funkci knihovny Václava Havla jako veřejné instituce.“ a dále uvedl, že „konstrukce zastřešení je navržena tak, aby byla kotvena do novodobých konstrukcí budovy a také, že zastropení je demontovatelné, a nejedná se tudíž o nevratný zásah do konstrukce budovy.“ Žalovaný k tomu dodal, že seznámil účastníky řízení s tímto podkladem a umožnil jim se k němu vyjádřit.

Soud je nucen konstatovat, že odůvodnění žalovaného se nevypořádává s námitkou žalobce dostatečně, a činí tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný pouze odkazuje na závazná stanoviska dotčených orgánů a cituje z nich, aniž by konkrétněji reagoval na jednotlivé argumenty vznesené žalobcem. Žalovaný ze stanovisek nic konkrétního nevychází, pouze odkazuje na jejich existenci.

Soud v obecné rovině připomíná, že stavebnímu úřadu ani odvolacímu orgánu nepřísluší posuzovat obsah závěrů závazných stanovisek, nýbrž že jejich úkolem je zajistit soulad těchto stanovisek tak, aby podmínky stanovené těmito orgány v jejich vyjádřeních a

souhlasech nebyly vzájemně v rozporu pro další projektovou přípravu a realizaci stavby. Z uvedeného důvodu přísluší stavebnímu úřadu tato stanoviska zpracovat do podmínek výroku územního rozhodnutí, neboť souhlasná stanoviska jsou jedním z předpokladů pro jeho vydání. Úkolem stavebního úřadu není však jen zajistit vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy, jeho úkolem je rovněž posoudit vyjádření účastníků řízení a jejich námítky.

Úkolem žalovaného je tedy řádně a dostatečně uvést, proč konkrétní námítka vznesené žalobcem nejsou důvodné. Odůvodnění může podpořit odkazem na stanoviska, avšak nestačí odkaz na stanoviska a citace některých pasáží v nich obsažených, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. I když lze připustit, že může odkázat v odůvodnění na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, vždy se však musí dostatečně konkrétně a dostatečně srozumitelně vypořádat se zpochybňující argumentací uvedenou v odvolání; v rozhodnutí musí být přezkoumatelné a hodnotitelné důvody, pro které se nepřiklonil k argumentaci námítka. Pokud stavební úřad či žalovaný reaguje na námítku pouze odkazem na stanovisko dotčeného orgánu státní správy, popř. pouze cituje vybrané pasáže, aniž by je vztáhl k argumentaci žalobce, pak zatěžuje své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Soud navíc upozorňuje, že závazné stanovisko Ministerstva kultury ze dne 19. 1. 2015 se nezabývá ani nesouhlasnými argumenty NPÚ, na které reagoval ve správním řízení i žalobce, ani jejich hodnocením. Napadené rozhodnutí argumenty NPÚ neřeší, pouze odkazuje na závazné stanovisko Ministerstva kultury.

Ve správním řízení bývá rozhodováno o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech právnických a fyzických osob na jednotlivých úsecích státní správy. Způsob a rozsah přesného a spolehlivého zjištění skutečného stavu věci závisí do značné míry na správním orgánu, který řízení vede. Správní orgán proto odpovídá za zjištění skutečného stavu věci a tato skutečnost má svůj odraz zejména v odůvodnění správního rozhodnutí, v němž správní orgán uvádí, které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl při jejich hodnocení veden. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí důvody, pro které považuje námítky žalobce za irelevantní, neuvedl dostatečně a pouze odkázal na jednotlivá vyjádření dotčených orgánů státní správy. Takovéto odůvodnění nelze považovat za řádné odůvodnění zamítnutí námitek žalobce. Odvolací orgán se tedy v odůvodnění svého rozhodnutí s argumenty žalobce dostatečně věcně, konkrétně a srozumitelně nevypořádal, a žaloba byla proto soudem shledána důvodnou.

K poukazu žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 59 A 36/2014, z něhož plyne, že není na žalobci, aby se v žalobě domáhal ochrany veřejných zájmů na ochraně kulturní památky, resp. dovolával se zkrácení svých práv, prostřednictvím poukazu na nedostatečnou ochranu této kulturní památky, soud uvádí, že tato úvaha nemůže zpochybnit právo žalobce, aby se správní orgán řádně vypořádal s jeho námitkami uplatněnými v průběhu správního řízení.

Soud proto uzavírá, že námítky ve druhém žalobním bodu shledal důvodnými.

Ve třetím žalobním bodu nesouhlasí žalobce s žalovaným, který zamítl jeho námítky týkající se porušení předpisů k ochraně ovzduší, přičemž upozorňuje na nadlimitní zatížení lokality znečištěním částicemi PM₁₀ a PM_{2,5}. Žalobce upozorňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto námítky zamítl s odkazem na sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 15. 10. 2012, avšak z tohoto sdělení vyplývá, že předložená studie (P., červenec 2010) se nevěnuje částicím PM_{2,5}, tedy chybí podklad pro vydání závazného stanoviska, pročež došlo k rozhodování bez dostatečného zjištění stavu věci.

Z obsahu rozhodnutí stavebního úřadu vyplývá, že *k námitce týkající se absence průkazu aktuálního stavu emisního zatížení lokality, neboť rozptylová studie z července 2010 je neúplná a zastaralá, neuvádí zátěž nejrizikovější frakce polétavého prachu $PM_{2,5}$ a údaje o ostatních sledovaných látkách jsou z roku 2009, tedy neaktuální, s tím, že vzhledem k nové rezidenční a další funkci objektu je nutno doložit a přesvědčivě prokázat, že ani s přispěním předpokládaného provozu objektu nedojde k překračování některé znečišťující látky*, stavební úřad uvedl, že emise produkované užíváním domu budou velmi malé a kvalitu ovzduší prakticky neovlivní. Dle zpracovatele odborného posudku (Ing. M. P., červenec 2010) je předmětná stavba situována v území, ve kterém je koncentrace znečišťujících látek pod platnými emisními limity. Zdrojem tepla bude nízkotlaká plynovodní kotelna o celkovém výkonu do 570 kW s moderními kondenzačními kotli s velmi malými emisemi oxidů dusíku i oxidu uhelnatého. Odvod spalin bude proveden komínem nad střechu budovy. Dokumentaci stavby byla posouzena kladně dotčenými orgány ochrany ovzduší a účastník řízení oponentní studii prokazující jím uváděné údaje nepředložil.

K odvolacím námitkám

- že *plynová kotelna a zvýšená dopravní obsluha objektu přitíží zátěži území PM_{10} , $PM_{2,5}$ a NO_2 ...*

- že *v součtu celkového zatížení území a všech okolních stavebních či dopravně náročných zásahů jde o území, do kterého se nová bytová funkce může umísťovat pouze v souladu s právními předpisy, tedy po přesvědčivém průkazu, že nedojde k nadlimitní zátěži území...*

- že *dotčený orgán ochrany ovzduší ve svém stanovisku problematiku stavu ovzduší prakticky neposuzoval, pouze paušálně odkázal na závěry zjišťovacího řízení EIA....*

- že *DOSS nedostály svým povinností a nedošlo k náležitému vypořádání vznesených námitek...*

- že *rozptylová studie je neúplná a zastaralá....*

- že *stanovisko OOP MHMP požaduje přezkoumat v režimu 149 správního řádu....*,

v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že zdrojem tepla v budově bude plynová kotelna, která je situována v prvním podzemním podlaží východního křídla budovy. Kotelna bude středním zdrojem znečišťování ovzduší a umístění povolil orgán ochrany ovzduší – odbor ochrany prostředí MHMP, který v této věci vydal dne 3.11.2010 pod sp. zn. S-MHMP-0705170/2010/OOP-III-Nov/R-3226/10 rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 29.11.2010. Z hlediska ochrany složek životního prostředí vydal odbor ochrany prostředí MHMP závazná stanoviska a vyjádření dne 6.10.2010 pod sp. zn. S-MHMP-0705172/2010/2/OOP/VI. Závazné stanovisko bylo předloženo Ministerstvu životního prostředí v režimu § 149 správního řádu, které závazné stanovisko potvrdilo sdělením ze dne 15.10.2012 zn. 1737/500/12 71794/ENV/12. Ministerstvo uvedlo, že „*imisní situace v dané lokalitě a potencionální vliv na ní provozem předmětného zdroje byly u předmětné stavby posouzeny v rozptylové studii ze dne 20.7.2010, kterou vypracoval Ing. M. P., osoba autorizovaná k jejich zpracování. Rozptylová studie brala v úvahu škodliviny relevantní z hlediska emisních charakteristik zdroje, tedy plynových kotlů, přičemž byly zahrnuty oxidy dusíku, oxid uhelnatý a suspendované částice frakce PM_{10} . V době zpracování rozptylové studie a závazného stanoviska nebyly stanoveny v ČR emisní limity pro částice frakce $PM_{2,5}$...proto do ní nebyly zahrnuty. Tyto částice u nízkoemisního kotle nepředstavují významnou složku spalin. Příspěvky zdroje k imisnímu pozadí oxidů dusíku, který je u něj jedinou škodlivinou emitovanou ve větším množství, byly v okolních referenčních bodech... naprosto zanedbatelné“.* Odvolací orgán k tomu dodal, že rozptylová studie není povinnou součástí dokumentace, ve spise je přesto doložen posudek dle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů zpracovaný Ing. M. P. v červenci 2010. Dle závěru studie „*posuzovaná technologie – zařízení na spalování zemního plynu pro účely*

dodávky tepla pro polyfunkční dům Loretánské náměstí č.p. 108 v Praze I plně vyhovuje zákonu č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a jeho prováděcím předpisům“.

Soud je nucen stejně jako u námitek ve druhém žalobním bodě konstatovat, že toto odůvodnění se nevypořádává s námitkami žalobce dostatečně, a činí tak rovněž napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalovaný pouze odkazuje na závazná stanoviska dotčených orgánů a cituje z nich, aniž by konkrétněji reagoval na jednotlivé argumenty vznesené žalobcem. Žalovaný ze stanovisek nic konkrétního nevyvozuje, pouze odkazuje na jejich existenci.

Žalovaný přitom dostatečně konkrétně neuvedl, proč námitky vznesené žalobcem nejsou důvodné. Nereagoval tedy na námitku, že *v součtu celkového zatížení území a všech okolních stavebních či dopravně náročných zásahů jde o území, do kterého se nová bytová funkce může umísťovat pouze v souladu s právními předpisy, tedy po přesvědčivém průkazu, že nedojde k nadlimitní zátěži území... - že dotčený orgán ochrany ovzduší ve svém stanovisku problematiku stavu ovzduší prakticky neposuzoval, pouze paušálně odkázal na závěry zjišťovacího řízení EIA... že nedošlo k náležitému vypořádání vznesených námitek... že rozptylová studie je neúplná a zastaralá.*

Jak již bylo soudem výše uvedeno, ve správním řízení bývá rozhodováno o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech právnických a fyzických osob na jednotlivých úsecích státní správy. Správní orgán odpovídá za zjištění skutečného stavu věci a tato skutečnost má svůj odraz zejména v odůvodnění správního rozhodnutí, v němž správní orgán uvádí, které skutečnosti byly podkladem pro jeho rozhodnutí a jakými úvahami byl při jejich hodnocení veden. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí důvody, pro které pro které považuje námitky žalobce za irelevantní, neuvedl dostatečně a pouze odkázal na jednotlivá vyjádření dotčených orgánů státní správy. Takovéto odůvodnění nelze považovat za řádné odůvodnění zamítnutí námitek žalobce. Odvolací orgán se tedy v odůvodnění svého rozhodnutí s argumenty žalobce dostatečně věcně, konkrétně a srozumitelně nevypořádal. Argumentace žalovaného poukazem na sdělení ministerstva ze dne 15.10.2012 zn. 1737/500/12 71794/ENV/12, že tento správní orgán uvedl, že „*V době zpracování rozptylové studie a závazného stanoviska nebyly stanoveny v ČR emisní limity pro částice frakce PM_{2,5}...proto do ní nebyly zahrnuty. Tyto částice u nízkoemisního kotle nepředstavují významnou složku spalín. Příspěvky zdroje k imisnímu pozadí oxidů dusíku, který je u něj jedinou škodlivinou emitovanou ve větším množství, byly v okolních referenčních bodech... naprosto zanedbatelné*“ svědčí o oprávněnosti námitek žalobce, že předložená studie (P., červenec 2010) se nevěnuje částicím PM_{2,5}, tedy chybí podklad pro vydání závazného stanoviska, jinými slovy došlo k vydání rozhodnutí, aniž by mu předcházelo dostatečné zjištění stavu věci. Je třeba dodat, že i když v době zpracování rozptylové studie a závazného stanoviska nebyly stanoveny v ČR emisní limity pro částice frakce PM_{2,5} a byly stanoveny až nařízením vlády č. 42/2011 Sb., kterým se mění nařízení vlády 597/2006 Sb., o sledování a vyhodnocování kvality ovzduší, účinným od 15.3.2011, byly emisní limity pro částice frakce PM_{2,5} stanoveny v době vydání rozhodnutí územního rozhodnutí. Podstatné je, aby byl zjištěn skutkový stav včetně limitů v době vydání rozhodnutí, nelze rezignovat na tuto povinnost tím, že v době zpracování rozptylové studie a závazného stanoviska nebyly stanoveny v ČR emisní limity pro částice frakce PM_{2,5}.

Soud proto uzavírá, že i námitky ve třetím žalobním bodu shledal důvodnými.

V závěrečném čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s územním plánem.

Lze konstatovat, že úprava územního plánu č. U 0982/2011, na níž žalobce poukazuje, je formálně označena jako úprava směrné části územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy, schváleného Zastupitelstvem hl. m. Prahy dne 9.9.1999 usnesením č. 10/05 ve znění změny Z 1000/00 vydané Opatřením obecné povahy č. 6/2009 s účinností od 12.11.2009.

Předmětem úpravy je změna funkce stavby - snížení podílu bydlení v k.ú. Hradčany – území všeobecně obytné /OV/ vymezené ulicemi Pohořelec, Loretánské náměstí, Úvoz a Strahovské nádvoří – s minimálním podílem bydlení 7 na minimální podíl bydlení 4 na pozemku p.č. 193. V ostatní ploše zůstává minimální podíl bydlení 7. Nedílnou součástí úpravy je výkresová příloha, a to 3x výkres formátu A3: navrhovaný stav 1. PP a 1 N.P. – měřítko 1:250, navrhovaný stav 2. NP a 3. N.P. – měřítko 1:250, navrhovaný stav 4. NP a 5. N.P. – měřítko 1:250.

Soud posoudil předmětnou úpravu územního plánu jako opatření obecné povahy v materiálním smyslu a přezkoumal ji ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s., které umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů; toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat. Pokud zjištěná nezákonnost subsumovaného aktu má vliv na zákonnost žalobou napadeného aktu finálního, zruší soud tento finální akt a s nezákonností subsumovaného aktu se vypořádá v odůvodnění svého rozsudku.

Předpokladem takového přezkumu dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, č.j. 4 As 37/2005-83, je, aby 1. existoval tzv. subsumovaný správní akt (tj. správní akt podmiňující vydání, resp. obsah finálního správního aktu), 2. finální správní akt byl ve správním soudnictví napaden projednatelnou žalobou, 3. nezákonnost subsumovaného správního aktu byla v žalobě namítnuta, 4. se nejednalo o takový subsumovaný správní akt, jímž by byl vázán i sám soud a 5. nebylo možno subsumovaný akt napadnout ve správním soudnictví samostatnou žalobou (ostatně v takovém případě by se vlastně ani nejednalo o akt subsumovaný, nýbrž o akt řetězící se, popřípadě zcela samostatný, čili nebyla by splněna již první podmínka).

Městský soud v Praze považuje v souzené věci za splněné všechny uvedené podmínky. Podmínku sub 1 je třeba pokládat za splněnou, neboť správním aktem podmiňujícím vydání finálního aktu (rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby) je posuzovaná úprava územního plánu. Podmínku sub 2 je třeba pokládat rovněž za splněnou, neboť finální akt byl řádně napaden ve správním soudnictví projednatelnou žalobou. Splněna je i podmínka sub 3, neboť nezákonnost předmětné úpravy územního plánu byla v žalobě namítnuta. Rovněž podmínka sub 4 je splněna, neboť předmětná úprava územního plánu nepochybně není úkonem správního orgánu, jímž by byl správní soud vázán, neboť žádné ustanovení právního řádu neposkytuje případné vázanosti soudu uvedeným úkonem správního orgánu oporu. Pokud jde o podmínku sub 5, tedy, že nebylo možno předmětnou úpravu územního plánu napadnout ve správním soudnictví samostatnou žalobou, soud v tomto směru poukazuje na ust. § 101a odst. 1, dle něhož návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.

Žalobce shledává zásadní nezákonnost v procesu projednávání a schvalování úpravy.

Na řešení námitek, které se týkají projednání a schválení předmětné úpravy, lze nalézt odpověď v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2013, č.j. 1 AOs 2/2013-116, konkrétně pod body 24 až 37, kde uvedl, že „v projednávané věci je nesporné, že se napadená změna týká územního plánu schváleného před účinností nového stavebního zákona, tj. před 1. 1. 2007.

S ohledem na to, že podmínky v území nejsou neměnné a potřeby jeho rozvoje se v čase vyvíjí, nelze předpokládat, že by staré územní plány, resp. plány schválené před účinností nového stavebního zákona nebylo nutno v budoucnu měnit. Na uvedenou situaci pamatují přechodná ustanovení nového stavebního zákona.

Dle ustanovení § 188 odst. 3 nového stavebního zákona se při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce schváleného do 31. prosince 2006 postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů.

Skutečnost, zda se zamýšlená změna územního plánu týká jeho závazné či směrné části, je zcela zásadní, neboť je určující pro způsob, jakým lze po 1. 1. 2007 měnit územní plán schválený před tímto datem.

Nejprve je proto nutno připomenout zákonné vymezení závazné části územního plánu, a posoudit povahu IPP a jeho význam, neboť bez tohoto posouzení nelze určit jak má být IPP v územním plánu vymezen, zda závazně či směrně.

Obsah závazné části územního plánu je velmi obecně vymezen v § 29 starého stavebního zákona: „Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití vyjádřené v regulativech, ostatní části jsou směrné“. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení (dostupné na www.psp.cz, digitální repozitář, FS ČSSR 1971-1976, sněmovní tisk č. 112) vyplývá, že ve stavebním zákoně nelze vzhledem ke značným rozdílům v podmínkách různých území řešených v územně plánovací dokumentaci stanovit obligatorně části řešení, které je nutno považovat vždy za závazné. Příslušné rozhodnutí je proto ponecháno na schvalujícím orgánu s tím, že v prováděcím předpise bude vymezeno, které části mají nebo mohou být minimálně schváleny jako závazné nebo směrné u jednotlivých druhů územně plánovací dokumentace. Pokud je nutno vzhledem ke změnám v rozvoji území změnit nebo doplnit územně plánovací dokumentaci, je to možné u závazně schválených částí pouze po předchozím projednání podle zásad platných pro původní návrh a po schválení tím orgánem, který schválil původní dokumentaci.

V souladu s § 18 vyhlášky č. 135/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci, musí závazná část územního plánu obce obsahovat zejména „urbanistickou koncepci, využití ploch a jejich uspořádání, vymezení zastavitelného území, omezení změn v užívání staveb, zásady uspořádání dopravního, technického a občanského vybavení vymezení územního systému ekologické stability, limity využití území, plochy přípustné pro těžbu nerostů, vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanací nebo asanačních úprav“.

Nejvyšší správní soud v řešeném případě, kdy posuzoval situaci územního plánu Statutárního města Brna, posuzoval index podlažní plochy (dále jen „IPP“), k němuž blíže uvedl, že vyjadřuje intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy. Stanovuje se za účelem regulace zástavby, aby nedošlo k překročení únosné míry zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty. IPP ve svých důsledcích vyjadřuje maximálně přípustnou hustotu budoucí zástavby či maximálně přípustnou výšku plánovaných staveb na určité ploše. To, jaké hodnoty IPP jsou pro určité plochy vymezeny,

nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů jednotlivých vlastníků nemovitostí nacházejících se v regulovaném území. Hodnota IPP se má odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru nezastavěných ploch vůči zastavěným, dosavadní výšky staveb, jakož i jiných specifických faktorů. Index podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky. Na tomto závěru nic nemění ani to, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.

Lze dodat, že pojmu IPP užitému v územním plánu Statutárního města Brna, odpovídá termín „kód využití území“ užívaný územním plánem hlavního města Prahy.

V daném případě se soud zabýval otázkou, zda i na změnu podílu bydlení v centrální části hlavního města Prahy (stejně jako na index podlažní plochy) je třeba nahlédnout stejnou optikou.

Míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Do míry využití území náleží dle soudu i kategorie, kterou je stanovení minimálního podílu bydlení v dané lokalitě. Změna této kategorie, tedy konkrétně snížení podílu bydlení v dané lokalitě, tj. v centrální části hlavního města, výrazně přispěje ke změně charakteru takto přetvářené lokality, v daném případě umocněné okolností, že předmět úpravy se stal bezprostředně podkladem územního rozhodnutí, jenž se týká památkově chráněného objektu v Pražské památkové rezervaci. Logickým důsledkem změny podílu bydlení v k. ú. Hradčany vymezené ulicemi Pohořelec, Loretánské náměstí, Úvoz a Strahovské nádvoří je skutečnost, že dochází k situaci, kdy současně je uvolněn prostor ke změně charakteru této lokality, a to ve prospěch jiných funkcí, předem nedefinovaných či nepředvídatelných. Znamená to, že předmětná plocha může být využívána ke zcela jiným účelům, než bylo dosud předpokládáno.

I stanovení minimálního podílu bydlení, stejně jako index podlažní plochy, včetně jeho konkrétní hodnoty, není ničím jiným než obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území odrážející jeho možnosti a potřeby, tedy limitem k jeho využití, jehož vymezení je závazné. S ohledem na jeho podstatu i význam je podle okolností možné, že může zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Změna podílu bydlení, aniž by byly stanoveny závazné limity, by mohla ve svém důsledku zcela popřít původní charakter dané lokality. Jeho vymezení proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti. Ostatně to, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně, stanoví jak § 29 starého stavebního zákona, tak § 18 jeho prováděcí vyhlášky.

Podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem popsáným v novém stavebním zákoně, tj. formou opatření obecné povahy.

Mohou-li tedy být závazné části územního plánu po 1. 1. 2007 měněny pouze formou opatření obecné povahy podle příslušných ustanovení nového stavebního zákona, nepřísluší stanovení minimálního podílu bydlení či jeho změna orgánu, který je novým stavebním zákonem oprávněn pouze k úpravě směrné části územního plánu. Nesprávné směrné vymezení minimálního podílu bydlení nemůže mít za následek to, že se na takovou část

územního plánu bude nadále po právu hledět jako na jeho směrnou část se všemi z toho vyplývajících zákonnými důsledky. Nové vymezení limitu využití území mj. minimálním podílem bydlení či změna hodnot již existující regulace je proto možná pouze postupem dle § 188 odst. 3, věta první nového stavebního zákona, tedy formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se pro tyto případy neuplatní.

V daném případě je zřejmé, že došlo ke změně územního plánu, který byl schválen před 1.1.2007, tedy za platnosti starého stavebního zákona. Ke změně přitom došlo za platnosti a účinnosti nového stavebního zákona. Podle ustanovení § 188 odst. 3 nového stavebního zákona se při projednání a vydání návrhu změny územního plánu obce, schváleného do 31.12.2006, postupuje podle tohoto zákona. O úpravě směrné části této dokumentace rozhoduje pro své území obecní úřad, v ostatních případech úřad územního plánování. Při úpravě se postupuje podle dosavadních právních předpisů.

Závěry, které učinil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném usnesení dle Městského soudu v Praze, lze vztáhnout i na daný případ.

V příloze č. 1 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy upravující regulativy funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy pod bodem 9 je uvedeno, že stanovené minimální podíly bydlení v centrální části města jsou zobrazeny ve výkresu č. 36 schváleného plánu. Z tohoto výkresu územního plánu pak vyplývá, že pro dané území byl stanoven minimální podíl bydlení 7. Z tabulky kódů minimálního podílu bydlení soud zjistil, že indexu minimálního podílu bydlení 7 odpovídá minimální podíl bydlení 70 % a indexu minimálního podílu bydlení 4 odpovídá minimální podíl bydlení 40 %. V daném případě jde tedy o snížení o 30 procentních bodů, což je významné nejen proto, že minimální podíl bydlení v centrální části města je obecným regulativem prostorového uspořádání území, ale zejména proto, že se v něm odráží stanovení minimální míry jedné z nejvýznamnějších funkcí města tj. bydlení. Zatímco původně před přijetím předmětné úpravy sloužil dům U Drahomířina sloupu především funkci bydlení a takto byl vnímán i jako významný historický objekt (s minimálním podílem bydlení 70 %), po provedené změně již této funkci slouží pouze s podílem bydlení 40 %, tedy převážně může být dům užíván ke zcela jiným účelům, v úpravě směrné části územního plánu č. U 0982/2011 nijak nevymezeným. Jde přitom o závazný regulativ stanovený minimální hodnotou, která musí být respektována, tedy nepřekročena, a to již s ohledem na skutečnost, že limity obsažené ve výkresu č. 36 schváleného územního plánu jsou dány rovněž veřejným zájmem na zachování památkově chráněného objektu v Pražské památkové rezervaci ve stavu co nejvíce odpovídajícímu původnímu charakteru dané lokality. Soud má za to, že i tyto hodnoty je třeba respektovat a jejich případnou změnu proto nelze vyhradit směrné části územního plánu a měnit jej pouze jednoduchým a v zásadě neveřejným procesem na základě individuálně podané žádosti.

Sama skutečnost, že v určitém případě je předmětná změna využití území nesprávně zařazena do směrné části územního plánu, nemění nic na tom, že musí být obsažena v závazné části územního plánu. Z tohoto pohledu tedy lze uzavřít, že v těchto případech je nutno postupovat podle § 188 odst. 3 nového stavebního zákona, podle něhož mohou být závazné části územního plánu měněny pouze způsobem, popsáním v novém stavebním zákoně, tedy formou opatření obecné povahy.

V souladu s výše citovanými závěry Nejvyššího správního soudu zdejší soud tedy konstatuje, že i v územním plánu hlavního města Prahy měl být minimální podíl bydlení v centrální části města součástí závazné části územního plánu a nikoli směrné části. Jeho změna tedy neměla proběhnout v režimu úpravy územního plánu, jak se stalo, ale mělo se tak

stát procesem stanoveným pro vydání opatření obecné povahy, mj. se zachováním procesních práv vlastníků okolních pozemků a staveb na nich.

Z výše uvedených důvodů soud uzavírá, že napadenou úpravu směrné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy č. U 0982/2011 je třeba považovat za opatření obecné povahy v materiálním smyslu. V tom případě nezbyvá než konstatovat, že při vydání a projednání této úpravy nebylo postupováno dle ustanovení nového stavebního zákona ani správního řádu. Pokud tedy žalobce namítal, že opatření obecné povahy nebylo v souladu se zákonem řádně projednáno a zveřejněno, soud shledal tyto námitky důvodnými. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že podle ustanovení § 171 a násl. správního řádu nebylo postupováno. Nadto napadená změna územního plánu hlavního města Prahy neobsahuje ani odůvodnění, ačkoliv z ustanovení § 173 odst. 1 správního řádu opatření obecné povahy odůvodněno být musí.

Soud uzavírá, že i námitka žalobce, že napadená rozhodnutí byla vydána v rozporu s územním plánem, je důvodná.

S poukazem na výše uvedené dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba byla podána důvodně a že napadené rozhodnutí je nutno podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s. zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem a pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Bude na žalovaném, aby se v dalším řízení podrobně vypořádal s námitkami žalobce včetně obrany uplatněné v žalobě, tyto námitky řádně vyhodnotil a rozhodl, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí zaujme stanovisko ke všem uplatněným odvolacím důvodům a řádně a podrobně vyloží, jakými úvahami byl ke svým závěrům veden.

Ve III. výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Ty jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny činí 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Náklady právního zastoupení jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1.1.2013). Celková výše nákladů tedy činí 9.800,- Kč.

Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost v řízení neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Závěrem soud uvádí, že ve skutečnosti, že územní rozhodnutí se týká památkově chráněného objektu v Pražské památkové rezervaci, shledal důvod pro přednostní projednání věci ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. srpna 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.